

ALLA GORSKA (1929–1970)

An outstanding artist of monumental and easel painting and famous human rights activist of 60-ies years of 20th century. Founder of a Creative Youth Club in Lviv.

Стаття надійшла 12.05.09

УДК 37.03

І. В. Азарков

журнал «Принт плюс: папір і поліграфія», м. Київ

ЙОГО СПРАВА ЖИВЕ

(до 80-річчя з дня народження Р. Г. Іванченка)

Ця стаття — це спогади про професора Іванченка, який майже двадцять років присвятив підготовці редакторів на Київському вечірньому факультеті Українського поліграфічного інституту ім. Івана Федорова.

Увага й турбота цієї людини визначили становлення до нього багатьох журналістів, редакторів, видавців та поліграфістів. Понад п'ятдесят років тому прийшовши до Київського вечірнього факультету Українського поліграфічного інституту ім. Івана Федорова асистентом на кафедрі теорії та практики редагування, Роман Григорович Іванченко в подальшому її очолив. Після приєднання факультету до Київського політехнічного інституту під керівництвом професора Іванченка було закладено основи підготовки видавців та редакторів нової генерації.

Один з патріархів науки про редагування, автор підручника «Літературне редагування», на якому зросло не одне покоління редакторів, Роман Григорович не обмежував сферу своїх наукових інтересів лише редагуванням — ним підготовлено термінологічний словник з реклами, розроблено навчальний курс «Реклама».

Випускникам кафедри видавничої справи та редагування останніх років Роман Григорович запам'ятався не тільки як чудовий викладач означених курсів, а й чудовими афоризмами («Як казав великий Попандопуло, — розійдемося красиво» та «Не буває так, щоб ніяк не було»), а ще — традиційним «Хай вам щастить».

У 1997 році Роман Григорович наполіг, щоби переддипломну практику я пройшов у редакції журналу «Друкарство». Ставши за деякий час у «Друкарстві» редактором, а дещо згодом його відповідальним секретарем, я дуже щільно доткнувся принципів професійної етики й редагування, що їх сповідував Роман Григорович. Мене, пам'ятається, вони сильно зачіпали. «Та ж можна сказати краще!» — ледь не з піною на вустах, чи то з почуття обов'язку, чи яких амбіційних спонук доводив я головному редакторові Олегу Федоровичу Розуму. Розуміння цих засад прийшло дещо пізніше — політика невтручання в авторський текст є справді однією з атрибутивних засад школи редагування, засновником якої був професор Іванченко.

Таким він був і в житті. Здебільшого не надто помітним, але це враження було оманливе. Мій науковий керівник професор Микола Степанович Зарицький сказав був якимось: «Ну от, здавалося б, Роман Григорович непомітний такий, а як же багато робить!»

Я вдячний долі, що мені пощастило впродовж більш як п'яти років працювати з цією людиною в одній редакції. Виникали часом і дрібні конфлікти — скажімо, довелося повертати авторську редакцію однієї з його статей. Але запам'яталося інше.

Приміром, життєва позиція людини — істинного патріота України, друга Дзюби й Світличного, одногрупника Плачинди і Мушкетика, колеги Бажана, автора багатьох публіцистичних матеріалів в оборону національної ідеї, які викривали перевертнів та пристосуванців... Запам'яталися його слова про те, що не можна соромитися своєї національності.

Романові Григоровичу було притаманним шукати першопричину сьогоденних подій у глибині століть, а коло його наукових інтересів цілковито цьому відповідало.

Його українська мова лунала природньо, і справжньою втіхою було спілкуватися з ним саме українською. Це стимулювало і до вдосконалювання в літературній мові — адже на світанку моєї професійної діяльності Роман Григорович завважив був, що мої україномовні статті писані по-російському — це простежувалося на синтаксичному й стилістичному рівнях. Таке закарбовується в душі й сприяє прагненню професійно вдосконалюватись.

Дуже символічно, що редакцію «Друкарства» нам довелося полишити одночасно — так склались обставини. Людина, яка визначила позиціонування журналу на довгі роки вперед, була змушена йти з нього разом зі мною, — тим, котрий не завжди поділяв його думку.

Будь-яка людина, яка стикнулася з цією редакцією, ні-ні та й повертає подумки до тих часів. Адже для нас слово «друкарство» важило так багато.

Уже згодом мені доводилося неодноразово звертатися по допомогу до рідних факультету й кафедри — і допомога негайно надходила. Нині «Принт плюс» роблять майже винятково випускники і студенти Видавничо-поліграфічного інституту ІІГУУ «КІП», більшість з яких вийшли з кафедри видавничої справи та редагування. Відзначу суттєво зрослий останніми

роками рівень студентів-редакторів, у чому безсумнівною є заслуга професора Іванченка.

20 липня 2004 року Романа Григоровича не стало, та цю непоказну, дещо іронічну людину пам'ятатимуть її випускники. А серед них чимало керівників видавництв і друкарень, та й звичайних працівників галузі, що всі вони присвятили себе ДРУКАРСТВУ!

ЕГО ДЕЛЮ ЖИВЕТ

(к 80-летию со дня рождения Р. Г. Иванченка)

Эта статья это воспоминания о профессоре Иванченко, который почти двадцать лет посвятил подготовке редакторов на Киевском вечернем факультете Украинского полиграфического института им. Ивана Федорова

HIS BUSINESS IS ALIVE

(80 years from the date of birth)

This article commemorates professor Ivanchenko, who devoted at least twenty years to editors schooling in Kyiv evening faculty of the Ukrainian printing institute named after Ivan Fedorov

Стаття надійшла 11.10.09